

Разведрени от игривата песен, всички шумно се разприказваха. Царицата беше радостна и бърлива като никога. Непрекъснат смях цъфтеше на устните ѝ. Иоан и Ана, които седяха един срещу друг, дръзнаха да се погледнат по-дълго. Жадно - с безумен копнеж. Виночерпците непрекъснато пълнеха купите. Очите на всички искряха от несдържано веселие.

Царица Елена се наклони към Калояна и пошъпна:

- Каква хубавица дъщеря има ватах Андрея. Как ти се вижда?

Царят изгледа втренчено девейката и отвърна:

- Колкото е по-хубава, толкова по-малко трябва да се среща с Иоана. Внимавай. Момъкът е млад. - И той се навъси.

Елена изтръпна и сведе тъжно чело.

- Но защо? - опита се тя да упорствува. - Девойката е скромна и работлива. И после... - но тя потрепера от погледа, който царят ^{я промисла,} ~~промисла,~~

- Стига, госпожо! По това няма вече какво да говорим. Внимавай и бди. Ако забележиш, че Иоан се увлича - кажи ми. Веднага ще пратя ватаха и цялото му семейство в Средец. Той и без това обикаля повече из южните области.

- Иваница...

- Ни дума повече! - и ^{той} ~~царят~~ се обърна отново към госта:

- Още една песен, драги момко! Нещо весело... Много весело!

Жирар грабна лютнята:

*Quant se vient en mai le rose est ranie
Je l'ai collie par grant d'herbe*

От песента лъхаше ведрина, пролетен дъх, млада любов...

Мнозина боляри почнаха да тропат с крак и да пляскат длани в скокливия ѝ ритъм. Някои от тях станаха, обградиха госта, и със шумни възклицания почнаха да му изказват възторга си. Дигнаха високо чаши, чукнаха се.